

III. ACTUALITATE LEGISLATIVĂ

LEGEA NR. 151/2015 PRIVIND PROCEDURA INSOLVENȚEI PERSOANELOR FIZICE (M. OF. NR. 464/26.06.2015)

Redacția ProLege

Abstract

Legislation News

In July 2015, the new Fiscal Procedure Code was published in the Official Journal of Romania.

Several normative acts were modified, including the Fiscal Code, the Fiscal Procedure Code and normative acts regarding public pensions and enterprises.

On the 30th of July the Criminal Procedure Code of Romania was modified by a Government Emergency Ordinance no. 24/2015.

Law no. 151/2015 on the insolvency proceedings of a natural person and Law. no. 209/2015 on fiscal obligations annulment were published in the Official Journal of Romania.

Actul normativ	Sumar
Legea nr. 151/2015 (M. Of. nr. 464 din 26 iunie 2015)	Cap. I („Dispoziții generale”) Cap. II („Organele care aplică procedura de insolvență ”) Cap. III („Procedura administrativă pe bază de plan de rambursare a datoriilor”) Cap. IV („Comisia de insolvență”) Cap. V („Procedura judiciară de insolvență prin lichidarea activelor debitorului”) Cap. VI („Procedura simplificată de insolvență”) Cap. VII („Eliberarea de datoriile reziduale”) Cap. VIII („Reguli speciale privind transmiterea calității procesuale în procedura insolvenței”) Cap. IX („Interdicții și sancțiuni”) Cap. X („Dispoziții finale”)

În M. Of. nr. 464 din 26 iunie 2015, s-a publicat Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice.

Legea nr. 151/2015

Legea nr. 151/2015 este structurată astfel:

În M. Of. nr. 464 din 26 iunie 2015, s-a publicat Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice.

Cap. I („Dispoziții generale”): art.1-6

Cap. II („Organele care aplică procedura de insolvență ”):art. 7-12

Cap. III („Procedura administrativă pe bază de plan de rambursare a datoriilor”): art. 13-43

Cap. IV („Comisia de insolvență”): art. 44 și 45

Cap. V („Procedura judiciară de insolvență prin lichidarea activelor debitorului”): art. 46-64

Cap. VI („Procedura simplificată de insolvență”): art. 65-70

Cap. VII („Eliberarea de datoriile reziduale”): art. 71-77

Cap. VIII („Reguli speciale privind transmiterea calității procesuale în procedura insolvenței”): art. 78-85

Cap. IX („Interdicții și sancțiuni”): art. 86-88

Cap. X („Dispoziții finale”): art. 89-93

Scopul

Potrivit prevederilor respectivei legi scopul acesteia este instituirea unei proceduri colective pentru redresarea situației financiare a debitorului persoană fizică, de bună-credință, acoperirea într-o măsură cât mai mare a pasivului acestuia și descărcarea de datorii, în condițiile respectivei legi.

Principii

Principiile pe care se bazează dispozițiile respectivei legi sunt următoarele:

1. acordarea unei șanse debitorilor de bună-credință de redresare a situației financiare, prin intermediul unui plan de rambursare a datoriilor;

2. facilitarea negocierii/renegocierii amiabile a creanțelor și a încheierii unui acord al creditorilor cu debitorul asupra planului de rambursare a datoriilor;

3. sprijinirea ieșirii din starea de insolvență a debitorului, inclusiv prin descărcarea de datorii, în condițiile legii, într-un mod sistematic și rațional, astfel încât debitorul să fie motivat să facă eforturi pentru a desfășura activități generatoare de venituri, să fie facilitată reinsertia acestuia în mediul social și contribuția sa la viața economică a comunității, conform cu nivelul de pregătire profesională și experiența acumulată;

4. maximizarea, printr-o procedură colectivă, a gradului de recuperare a creanțelor și a gradului de valorificare a activelor, atunci când este cazul;

5. asigurarea, în cadrul procedurii colective, a unui tratament echitabil al creditorilor și a unui tratament egal pentru creditorii de același rang;

6. recunoașterea drepturilor existente ale creditorilor și respectarea ordinii de prioritate a creanțelor, având la bază un set de reguli clar determinate și uniform aplicabile;

7. asigurarea unor proceduri de insolvență eficiente, inclusiv prin mecanisme adecvate de comunicare și derulare a procedurii într-un termen rezonabil, într-o manieră obiectivă și imparțială, cu minimum de costuri pentru creditori, debitori, instituții și autorități publice, precum și pentru orice alte entități implicate;

8. asigurarea unui grad ridicat de transparență și previzibilitate în procedură, cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului și cu protejarea datelor cu caracter personal.

Domeniul de aplicare

Procedurile prevăzute de prezenta lege se aplică **debitorului persoană fizică ale cărei obligații nu rezultă din exploatarea de către acesta a unei întreprinderi**, în sensul art. 3 din Codul civil, și care:

a) are domiciliul, reședința sau reședința obișnuită de cel puțin 6 luni anterior depunerii cererii în România;

b) este în stare de insolvență, în sensul art. 3 pct. 12, și nu există o probabilitate rezonabilă de a redeveni, într-o perioadă de maximum 12 luni, capabil să își execute obligațiile astfel cum au fost contractate, cu menținerea unui nivel de trai rezonabil pentru sine și pentru persoanele pe care le are în întreținere; probabilitatea rezonabilă se apreciază prin considerarea cuantumului total al obligațiilor raportat la veniturile realizate sau prognozate a fi realizate față de nivelul de pregătire profesională și expertiză ale debitorului, precum și la bunurile urmăribile deținute de acesta;

c) cuantumul total al obligațiilor sale scadente este cel puțin egal cu valoarea-prag.

Formele procedurii de insolvență

Legea nr. 151/2015 reglementează următoarele **forme de proceduri de insolvență**:

a) procedura de insolvență pe bază de plan de rambursare a datoriilor;

b) procedura judiciară de insolvență prin lichidare de active;

c) procedura simplificată de insolvență.

Intrarea în vigoare

Legea nr. 151/2015 intră în vigoare la 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția art. 92, care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării respectivei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ - MODIFICĂRI (O.U.G. NR. 24/2015)

Redacția ProLege

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
Codul de procedură penală	O.U.G. nr. 24/2015 (M. Of. nr. 473 din 30 iunie 2015)	<i>modifică:</i> art. 207 alin. (6), art. art. 208 alin. (4), art. 222

În M. Of. nr. 473 din 30 iunie 2015, s-a publicat O.U.G. nr. 24/2015 pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

Respectiva ordonanță de urgență a fost adoptată având în vedere:

- faptul că în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 12 iunie 2015 a fost publicată D.C.C. nr. 361/2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218-222 și art. 241 alin. (1¹) lit. a) din Codul de procedură penală, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 din Codul de procedură penală;

- faptul că, potrivit deciziei menționate, Curtea Constituțională a subliniat că nereglementarea termenelor pentru care poate fi dispusă măsura și nereglementarea duratei maxime a arestului la domiciliu în procedura de cameră preliminară și de judecată în primă instanță, „sunt neconstituționale, de vreme ce organele judiciare pot dispune măsura arestului la domiciliu pentru perioade nelimitate de timp, pe cale de consecință fiind restrâns, în mod nelimitat temporal, exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale vizate de conținutul acestei măsuri”;

- faptul că declararea ca neconstituțională a acestor dispoziții legale impune adaptarea de urgență a legislației la exigențele deciziei Curții Constituționale anterior menționate, pentru a preveni afectarea proceselor penale în curs și pentru a se realiza cadrul normativ necesar aplicării instituției arestului la domiciliu în faza de cameră preliminară sau în cursul judecății în primă instanță, în limite și coordonate constituționale;

- faptul că toate aspectele sus menționate vizează interesul public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, neadoptarea prezentului act normativ producând consecințe negative asupra proceselor penale, prin imposibilitatea aplicării instituției arestului la domiciliu în fazele procesuale ale camerei preliminare, respectiv judecății în fond, în lipsa unor corective

legislative care să aducă această instituție în limitele constituționale, astfel cum au fost acestea impuse prin decizia Curții Constituționale, în sensul de a institui un termen cert și rezonabil astfel încât restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale să nu depășească în nicio situație limite rezonabile și necesare într-o societate democratică, iar măsura arestului la domiciliu să respecte cerințele de proporționalitate așa cum au fost acestea cristalizate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse Codului de procedură penală prin O.U.G. nr. 24/2015

Art. 207 („Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară”) alin. (6) Cod procedură penală (modificat prin O.U.G. nr. 24/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 207 alin. (6)** prevedea faptul că, în tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care determină luarea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu. Dispozițiile alin. (2)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 207 alin. (6)** prevede: „În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu **sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri**. Dispozițiile alin. (2)-(5) [(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. (3) Dispozițiile art. 235 alin. (4)-(6) se aplică în mod corespunzător. (4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat. (5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere revocarea acesteia și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză] se aplică în mod corespunzător”.

Art. 208 („Verificarea măsurilor preventive în cursul judecății”) alin. (4) Cod procedură penală (modificat prin O.U.G. nr. 24/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 208 alin. (4)** stabilea faptul că în tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care determină menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpat.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 208 alin. (4)** stabilește: „În tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpat sau dacă au apărut temeuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri”.

Art. 222 („Durata arestului la domiciliu”) Cod procedură penală (modificat prin O.U.G. nr. 24/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 222 alin. (1)** prevedea faptul că în cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile.

De asemenea, la alineatul următor dispunea faptul că arestul la domiciliu poate fi prelungit, în cursul urmăririi penale, numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care determină luarea măsurii sau apăruseră temeuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile.

Potrivit alineatului următor, în cazul prevăzut mai sus, prelungirea arestului la domiciliu putea fi dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar fi revenit competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se afla locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii ori sediul parchetului din care făcea parte procurorul care efectua sau supraveghea urmărirea penală.

Potrivit alin. (4), judecătorul de drepturi și libertăți era sesizat în vederea prelungirii măsurii de către procuror, prin propunere motivată, însoțită de dosarul cauzei, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

În continuare, se prevedea faptul că judecătorul de drepturi și libertăți, sesizat potrivit alin. (4), fixează termen de soluționare a propunerii procurorului, în camera de consiliu, mai înainte de expirarea duratei arestului la domiciliu și dispune citarea inculpatului.

Conform alineatului următor, participarea procurorului era obligatorie.

La alin. (7) se stabilea faptul că judecătorul de drepturi și libertăți admite sau respinge propunerea procurorului prin încheiere motivată.

Potrivit alineatului următor, dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală, în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de formulare a contestației.

De asemenea, la alin. (9), se stabilea faptul că durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile.

Potrivit alineatului următor, durata privării de libertate dispusă prin măsura arestului la domiciliu nu se ia în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale.

În sfârșit, la ultimul alineat se prevedea faptul că dispozițiile art. 219 alin. (4)-(6) se aplică în mod corespunzător.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 222** are următorul conținut:

„(1) În cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile.

(2) Arestul la domiciliu poate fi prelungit, în cursul urmăririi penale, numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), prelungirea arestului la domiciliu poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

(4) Judecătorul de drepturi și libertăți este sesizat în vederea prelungirii măsurii de către procuror, prin propunere motivată, însoțită de dosarul cauzei, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

(5) Judecătorul de drepturi și libertăți, sesizat potrivit alin. (4), fixează termen de soluționare a propunerii procurorului, în camera de consiliu, mai înainte de expirarea duratei arestului la domiciliu și dispune citarea inculpatului.

(6) Participarea procurorului este obligatorie.

(7) Judecătorul de drepturi și libertăți admite sau respinge propunerea procurorului prin încheiere motivată.

(8) Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de formulare a contestației.

(9) Durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile.

(10) Durata privării de libertate dispusă prin măsura arestului la domiciliu nu se ia în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale.

(11) Dispozițiile art. 219 alin. (4)-(6) [(4) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi și libertăți să soluționeze propunerea înaintată de procuror. (5) Judecătorul de drepturi și libertăți îl audiază pe inculpat atunci când acesta este prezent. (6) Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii] se aplică în mod corespunzător.

(12) **În procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, măsura arestului la domiciliu poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult 30 de zile. Dispozițiile art. 239 [(1) În cursul judecății în primă instanță, durata totală a arestării preventive a inculpatului nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată. În toate cazurile, durata arestării preventive în primă instanță nu poate depăși 5 ani. (2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data sesizării instanței de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, și, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății sau în lipsă. (3) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (1), instanța de judecată poate dispune luarea unei alte măsuri preventive, în condițiile legii] se aplică în mod corespunzător”.**

CODUL FISCAL - MODIFICĂRI (LEGEA NR. 187/2015)

Redacția ProLege

Codul fiscal. Legea nr. 187/2015

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
Codul fiscal	Legea nr. 187/2015 (M. Of. nr. 499 din 7 iulie 2015)	- <i>abrogă</i> : art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 - <i>modifică</i> : art. 7 alin. (1) pct. 4, art. 11 alin. (1), art. 127 alin. (4)-(6), art. 140 alin. (2) lit. h), art. 206 ¹⁰ alin. (2), (3) și (4) - <i>introduce</i> : art. 11 alin. (3), art. 206 ¹⁰ alin. (2 ¹)-(2 ³)

În M. Of. nr. 499 din 7 iulie 2015, s-a publicat Legea nr. 187/2015 privind aprobarea O.U.G. nr. 6/2015 pentru modificarea și completarea Codului fiscal (M. Of. nr. 250 din 14 aprilie 2015).

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse Codului fiscal prin Legea nr. 187/2015:

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 7 alin. (1) pct. 2.1** prevedea faptul că orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește exclusiv baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă sau altele asemenea și contribuie cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

c) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură;

d) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit.

Potrivit **art. 7 alin. (1) pct. 2.2**, în cazul reconsiderării unei activități ca activitate dependentă, impozitul pe venit și contribuțiile sociale obligatorii, stabilite potrivit legii, erau recalulate și virate, fiind datorate solidar de către plătitorul și beneficiarul de venit. În acest caz se aplicau regulile de determinare a impozitului pentru veniturile din salarii realizate în afara funcției de bază.

Noua reglementare

Art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 – Abrogate.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 7 alin. (1) pct. 4** definea activitatea independentă ca fiind orice activitate desfășurată cu regularitate de către o persoană fizică, alta decât o activitate dependentă.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 7 alin. (1) pct. 4** are următorul conținut: „4. activitate independentă – orice activitate desfășurată de către o persoană fizică în scopul obținerii de venituri, care îndeplinește cel puțin 4 dintre următoarele criterii:

4.1. persoana fizică dispune de libertatea de alegere a locului și a modului de desfășurare a activității, precum și a programului de lucru;

4.2. persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea pentru mai mulți clienți;

4.3. riscurile inerente activității sunt asumate de către persoana fizică ce desfășoară activitatea;

4.4. activitatea se realizează prin utilizarea patrimoniului persoanei fizice care o desfășoară;

4.5. activitatea se realizează de persoana fizică prin utilizarea capacității intelectuale și/sau a prestației fizice a acesteia, în funcție de specificul activității;

4.6. persoana fizică face parte dintr-un corp/ordin profesional cu rol de reprezentare, reglementare și supraveghere a profesiei desfășurate, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective;

4.7. persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea direct, cu personal angajat sau prin colaborare cu terțe persoane în condițiile legii”.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 11 alin. (1)** prevedea faptul că la stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul respectivului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției. În cazul în care tranzacțiile sau o serie de tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale, ele nu sunt considerate ca făcând parte din domeniul de aplicare al convențiilor de evitare a dublei impuneri. Prin tranzacții artificiale se înțeleg tranzacțiile sau seriile de tranzacții care nu au un conținut economic și care nu pot fi utilizate în mod normal în cadrul unor practici economice obișnuite, scopul esențial al acestora fiind acela de a evita impozitarea ori de a obține avantaje fiscale care altfel nu ar fi putut fi acordate.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 11 alin. (1)** prevede: „La stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau unei contribuții sociale obligatorii, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic, ajustând efectele fiscale ale acesteia, sau pot reîncadra forma unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității.

Organul fiscal este obligat să motiveze în fapt decizia de impunere emisă ca urmare a neluării în considerare a unei tranzacții sau, după caz, ca urmare a reîncadrării formei unei tranzacții, prin indicarea elementelor relevante în legătură cu scopul și conținutul tranzacției ce face obiectul neluării în considerare/reîncadrării, precum și a tuturor mijloacelor de probă avute în vedere pentru aceasta”.

Noua reglementare

La art. 11, după alin. (2) **se introduce** un nou alineat, alin. (3).

Potrivit noii reglementări, **art. 11 alin. (3)** dispune: „Procedura de aplicare a prevederilor alin. (1) se stabilește prin ordin al președintelui ANAF”.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 127 alin. (4)** prevedea faptul că instituțiile publice nu sunt persoane impozabile pentru activitățile care sunt desfășurate în calitate de autorități publice, chiar dacă pentru desfășurarea acestor activități se percep cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți, cu excepția acelor activități care produc distorsiuni concurențiale dacă instituțiile publice ar fi tratate ca persoane neimpozabile, precum și a celor prevăzute la alin. (5) și (6).

De asemenea, **art. 127 alin. (5)** stabilea faptul că instituțiile publice sunt persoane impozabile pentru activitățile desfășurate în calitate de autorități publice, dar care sunt scutite de taxă, conform art. 141.

În sfârșit, **art. 127 alin. (6)** dispunea faptul că instituțiile publice sunt, de asemenea, persoane impozabile pentru următoarele activități:

- a) telecomunicații;
- b) furnizarea de apă, gaze, energie electrică, energie termică, agent frigorific și altele de aceeași natură;
- c) transport de bunuri și de persoane;
- d) servicii prestate în porturi și aeroporturi;
- e) livrarea de bunuri noi, produse pentru vânzare;
- f) activitatea târgurilor și expozițiilor comerciale;
- g) depozitarea;
- h) activitățile organismelor de publicitate comercială;
- i) activitățile agenților de călătorie;
- j) activitățile magazinelor pentru personal, cantine, restaurante și alte localuri asemănătoare;
- k) operațiunile posturilor publice de radio și televiziune.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 127 alin. (4)** prevede: „(4) Instituțiile publice și organismele internaționale de drept public nu sunt persoane impozabile pentru activitățile care sunt desfășurate în calitate de autorități publice, chiar dacă pentru desfășurarea acestor activități se percep cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți, cu excepția acelor activități care ar produce distorsiuni concurențiale dacă instituțiile publice și organismele internaționale de drept public ar fi tratate ca persoane neimpozabile, precum și a celor prevăzute la alin. (5) și (6). În sensul prezentului articol, prin organisme internaționale de drept public se înțelege organizațiile internaționale interguvernamentale, constituite de către state care sunt părți la acestea, în baza unor tratate sau a altor instrumente juridice specifice dreptului internațional public și care funcționează conform actelor lor constitutive, statutelor lor sau altor documente care emană de la acestea, fiind guvernate de normele dreptului internațional public, și nu de dreptul intern al vreunui stat”.

De asemenea, **art. 127 alin. (5)** stabilește: „Instituțiile publice și organismele internaționale de drept public prevăzute la alin. (4) sunt persoane impozabile pentru activitățile desfășurate în calitate de autorități publice, dar care sunt scutite de taxă, conform art. 141”.

În sfârșit, **art. 127 alin. (6)** dispune: „Instituțiile publice și organismele internaționale de drept public prevăzute la alin. (4) sunt, de asemenea, persoane impozabile pentru următoarele activități:

- a) telecomunicații;
- b) furnizarea de apă, gaze, energie electrică, energie termică, agent frigorific și altele de aceeași natură;
- c) transport de bunuri și de persoane;
- d) servicii prestate în porturi și aeroporturi;
- e) livrarea de bunuri noi, produse pentru vânzare;
- f) activitatea târgurilor și expozițiilor comerciale;
- g) depozitarea;
- h) activitățile organismelor de publicitate comercială;
- i) activitățile agențiilor de călătorie;
- j) activitățile magazinelor pentru personal, cantine, restaurante și alte localuri asemănătoare;
- k) operațiunile posturilor publice de radio și televiziune;
- l) operațiunile agențiilor agricole de intervenție efectuate asupra produselor agricole și în temeiul regulamentelor privind organizarea comună a pieței respectivelor produse”.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 140 alin. (2) lit. h)** stabilea: Cota redusă de 9% se aplică asupra bazei de impozitare pentru următoarele prestări de servicii și/sau livrări de bunuri:

(...)

- h) serviciile de restaurant și de catering, cu excepția băuturilor alcoolice.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 140 alin. (2) lit. h)** stabilește: „Cota redusă de 9% se aplică asupra bazei de impozitare pentru următoarele prestări de servicii și/sau livrări de bunuri:

„h) serviciile de restaurant și de catering, cu excepția băuturilor alcoolice, altele decât berea care se încadrează la codul NC 22 03 00 10”.

Art. 206¹⁰ alin. (2) Cod fiscal (modificat prin Legea nr. 187/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 206¹⁰ alin. (2)** prevedea faptul că pentru berea produsă de micii producători independenți, cu o producție ce nu depășea 200.000 hl/an, se aplică accize specifice reduse. Același regim se aplică și pentru berea provenită de la micii producători independenți din alte state membre, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 206¹⁰ alin. (2)** prevede: „Pentru berea produsă de mici fabrici de bere independente, a căror producție în anul calendaristic precedent nu a depășit 200.000 hl/an, iar pentru anul în curs antrepozitarul autorizat declară pe propria răspundere că va produce o cantitate mai mică de 200.000 hl/an se aplică nivelul redus al accizelor specifice prevăzut în anexa nr. 1. Pentru micile fabrici de bere independente nou-înființate pentru care antrepozitarul propus declară pe propria răspundere că va produce o cantitate mai mică de 200.000 hl/an se aplică nivelul redus al accizelor specifice prevăzut în anexa nr. 1. Același regim se aplică și pentru berea livrată pe teritoriul României de către mici fabrici de bere situate în alte state membre, potrivit prevederilor din norme”.

Art. 206¹⁰ alin. (2¹)-(2³) Cod fiscal (modificat prin Legea nr. 187/2015)

Noua reglementare

La art. 206¹⁰, după alin. (2) se introduc trei noi alineate, alin. (2¹)-(2³).

Potrivit noii reglementări, **art. 206¹⁰ alin. (2¹)-(2³)** prevăd: „(2¹) În anul calendaristic următor celui în care antrepozitarul autorizat a realizat o producție mai mare de 200.000 hl, acesta nu beneficiază de nivelul redus al accizelor.

(2²) Atunci când antrepozitarul autorizat nu respectă cele declarate prin declarația pe propria răspundere prevăzută la alin. (2), acesta este obligat la plata unei sume reprezentând diferența dintre nivelul standard și nivelul redus al accizelor prevăzut pentru bere, aferentă cantității care depășește 200.000 hl.

(2³) Sumele astfel calculate se stabilesc la data de 31 decembrie a anului în care s-a înregistrat depășirea cantității declarate și se plătesc de către antrepozitarul autorizat până la data de 15 ianuarie a anului următor”.

Art. 206¹⁰ alin. (3) și (4) Cod fiscal (modificat prin Legea nr. 187/2015)**Vechea reglementare**

În vechea reglementare, **art. 206¹⁰ alin. (3)** dispunea faptul că prin mici producători de bere independenți se înțeleg toți operatorii economici mici producători care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: sunt operatori economici producători de bere care, din punct de vedere juridic și economic, sunt independenți față de orice alt operator economic producător de bere; utilizează instalații fizice distincte de cele ale altor fabrici de bere; folosesc spații de producție diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de bere și nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de bere.

De asemenea, **art. 206¹⁰ alin. (4)** stabilesc faptul că fiecare antrepozitar autorizat mic producător de bere are obligația de a depune la autoritatea competentă, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind producția pe anul în curs, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 206¹⁰ alin. (3)** dispune: *„Prin mică fabrică de bere independentă se înțelege o fabrică de bere independentă din punct de vedere legal și economic de orice altă fabrică de bere și care folosește clădiri separate din punct de vedere fizic de orice altă fabrică de bere și care nu lucrează sub licență. Atunci când două sau mai multe mici fabrici de bere cooperează, iar producția lor anuală totală nu depășește 200.000 hl, aceste fabrici de bere sunt considerate o mică fabrică de bere independentă separată”*.

De asemenea, **art. 206¹⁰ alin. (4)** stabilește: *„Fiecare mică fabrică de bere are obligația de a depune la autoritatea competentă, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind cantitatea de bere pe care a produs-o în anul anterior și/sau cantitatea de bere pe care urmează să o producă în anul în curs, potrivit prevederilor din normele metodologice”*.

Alte prevederi ale Legii nr. 187/2015

Potrivit **art. II**, prevederile art. 140 alin. (2) lit. h) și art. 206¹⁰ alin. (2), (2¹)-(2³), precum și alin. (3) și (4) intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării respectivei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**LEGEA NR. 263/2010 PRIVIND SISTEMUL UNITAR
DE PENSII PUBLICE - COMPLETARE
(LEGEA NR. 192/2015)**

Redacția ProLege

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
Legea nr. 263/2010 (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010; cu modif. și compl. ult.)	Legea nr. 192/2015 (M. Of. nr. 504 din 8 iulie 2015)	<i>introduce:</i> art. 169 ¹

În M. Of. nr. 504 din 8 iulie 2015, s-a publicat Legea nr. 192/2015 pentru completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010, cu modif. și compl. ult.).

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse Legii pensiilor prin Legea nr. 192/2015:

Art. 169¹ (Legea nr. 263/2010 modificată prin Legea nr. 192/2015)

Noua reglementare

După art. 169, **se introduce** un nou articol, art. 169¹.

Potrivit noii reglementări, **art. 169¹** prevede: „(1) Pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 ianuarie 2011, care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I și/sau grupa a II-a de muncă potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, respectiv activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite și/sau condiții speciale, potrivit legii, beneficiază de o creștere a punctajelor anuale realizate în aceste perioade, după cum urmează:

a) cu 50% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I de muncă sau în locuri de muncă încadrate în condiții speciale;

b) cu 25% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa a II-a de muncă sau în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică pensionarilor ale căror drepturi de pensie s-au deschis anterior datei de 1 ianuarie 2011 și care, conform prevederilor legale în vigoare, nu au beneficiat de majorarea punctajelor anuale conform O.U.G. nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări

sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009, Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, art. 78² din Legea nr. 19/2000, de prevederile art. 169 din prezenta lege, precum și de majorarea punctajului pentru perioadele realizate în condiții speciale după data de 1 aprilie 2001.

(3) În cazul persoanelor prevăzute la alin. (2), la numărul total de puncte realizate de acestea până la data prezentei recalculări se adaugă numărul de puncte corespunzător majorării rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1), la determinarea punctajului mediu anual utilizându-se stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații.

(4) În situația în care, în urma aplicării prevederilor alin. (1)-(3), rezultă un punctaj mediu anual mai mic, se menține punctajul mediu anual și cuantumul aferent aflat în plată sau convenit la data recalculării.

(5) Recalcularea prevăzută la alin. (1)-(4) se efectuează în termen de 24 de luni, calculat de la data de 1 ianuarie 2016.

(6) Drepturile de pensie recalculate potrivit alin. (1)-(5) se cuvin și se plătesc începând cu data de 1 ianuarie 2016”.

ISTORIC

Act modificat	Acte modificatoare
Legea nr. 263/2010 (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010; cu modif. și compl. ult.)	O.U.G. nr. 117/2010 (M. Of. nr. 891 din 30 decembrie 2010)
	Legea nr. 283/2011 (M. Of. nr. 887 din 14 decembrie 2011)
	O.U.G. nr. 98/2011 (M. Of. nr. 827 din 22.11.2011)
	Legea nr. 76/2012 (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012)
	D.C.C. nr. 680/2012 (M. Of. nr. 566 din 9 august 2012)
	Legea nr. 187/2012 (M. Of. nr. 757 din 12 noiembrie 2012)
	O.U.G. nr. 1/2013 (M. Of. nr. 53 din 23 ianuarie 2013)
	O.U.G. nr. 4/2013 (M. Of. nr. 68 din 31 ianuarie 2013)
	Legea nr. 37/2013 (M. Of. nr. 131 din 12 martie 2013)
Legea nr. 214/2013 (M. Of. nr. 388 din	

	28 iunie 2013)
	Legea nr. 380/2013 (M. Of. nr. 842 din 30 decembrie 2013)
	O.U.G. nr. 83/2014 (M. Of. nr. 925 din 18 decembrie 2014)
	Legea nr. 155/2015 (M. Of. nr. 444 din 22 iunie 2015)
	Legea nr. 192/2015 (M. Of. nr. 504 din 8 iulie 2015)

LEGEA SOCIETĂȚILOR NR. 31/1990 - MODIFICĂRI (LEGEA NR. 152/2015)

Redacția ProLege

Actul modificat	Actul modificador	Sumar
Legea nr. 31/1990 (rep. M. Of. nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004; cu modif. și compl. ult.)	Legea nr. 152/2015 (M. Of. nr. 519 din 13 iulie 2015)	- <i>modifică</i> : art. 66 alin. (2), art. 237, art. 251 ¹⁴ alin. (3) și (4), art. 251 ¹⁸ , art. 260 - <i>introduce</i> : art. 66 alin. (3), art. 66 ¹ , art. 202 alin. (5)

În M. Of. nr. 519 din 13 iulie 2015, s-a publicat Legea nr. 152/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul înregistrării în registrul comerțului.

- **Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului** (rep. M. Of. nr. 49 din 4 februarie 1998; cu modif. și compl. ult.);

- **Legea societăților nr. 31/1990** (rep. M. Of. nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004; cu modif. și compl. ult.);

- **Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice** (M. Of. nr. 839 din 13 septembrie 2004; cu modif. și compl. ult.);

- **O.U.G. nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului** (M. Of. nr. 926 din 30 decembrie 2009; cu modif. ult.) aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010 (M. Of. nr. 323 din 17 mai 2010).

Modificarea Legii societăților nr. 31/1990

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse Legii societăților nr. 31/1990 prin Legea nr. 152/2015:

Art. 66 alin. (2) Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 66 alin. (2)** prevedea: Creditorii prevăzuți la alin. (1) pot totuși popri, în timpul duratei societății, părțile ce s-ar fi convenit asociațiilor prin lichidare sau puteau sechestra și vinde acțiunile debitorului lor.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 66 alin. (2)** prevede: „Creditorii prevăzuți la alin. (1) pot totuși popri, în timpul duratei societății, părțile ce s-ar conveni asociațiilor prin lichidare sau pot sechestra și vinde acțiunile ori părțile sociale ale debitorului lor”.

Art. 66 alin. (3) Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Noua reglementare

La art. 66, după alin. (2) **se introduce** un nou alineat, alin. (3).

Potrivit noii reglementări, **art. 66 alin. (3)** prevede: „Ipoteca legal constituită asupra acțiunilor sau părților sociale poate fi executată potrivit legii, Administratorii/Membrii directoratului sunt obligați să pună la dispoziția creditorului ipotecar sau a organului de executare, la cererea acestora, situațiile financiare și orice alte înscrisuri ori informații necesare evaluării acțiunilor sau părților sociale, precum și să faciliteze preluarea acestora”.

Art. 66¹ Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Noua reglementare

După art. 66 **se introduce** un nou articol, art. 66¹.

Potrivit noii reglementări, **art. 66¹** stabilește: „Publicitatea, prin registrul comerțului, a popririi și a sechestrului prevăzute la art. 66 alin. (2) se realizează la cererea organului de executare, nefiind supusă prevederilor art. 7¹ din O.U.G. nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, cu modificările ulterioare”.

Art. 202 alin. (5) Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Noua reglementare

La art. 202, după alin. (4) **se introduce** un nou alineat, alin. (5).

Potrivit noii reglementări, **art. 202 alin. (5)** dispune: „Prevederile alin. (2) sunt aplicabile și în cazul ipotecii asupra părților sociale, însă numai în ceea ce privește constituirea acesteia”.

Art. 237 Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 237** la primul alineat stabilea faptul că la cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, tribunalul poate pronunța dizolvarea societății în cazurile în care:

- a) societatea nu mai are organe statutare sau acestea nu se mai pot întruni;
- b) Abrogată;

c) societatea și-a încetat activitatea, nu are sediul social cunoscut ori nu îndeplinește condițiile referitoare la sediul social sau asociații au dispărut ori nu au domiciliul cunoscut sau reședința cunoscută;

c¹) societatea s-a aflat mai mult de 3 ani în inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului; termenul de 3 ani curge de la data înscrierii în registrul comerțului a mențiunii privind starea de inactivitate temporară a societății;

d) societatea nu și-a completat capitalul social, în condițiile legii.

La următorul alineat prevedea faptul că dispozițiile alin. (1) lit. c) nu sunt aplicabile în cazul în care societatea era în inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului. Durata inactivității nu poate depăși 3 ani.

De asemenea, la alin. (3) stabilea faptul că hotărârea tribunalului prin care se pronunță dizolvarea se înregistrează în registrul comerțului, se comunică direcției generale a finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala titularului cererii de dizolvare, acesta putând să se îndrepte împotriva societății.

În continuare, dispunea faptul că în cazul mai multor hotărâri judecătorești de dizolvare, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), publicitatea se poate efectua în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în forma unui tabel cuprinzând: codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus dizolvarea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de dizolvare. În aceste cazuri, tarifele de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se reduc cu 50%.

Potrivit alin. (5), orice persoană interesată putea face numai apel împotriva hotărârii de dizolvare, în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității potrivit prevederilor alin. (3) și (4). Apelantul depunea o copie a apelului la oficiul registrului comerțului la care era înregistrată societatea a cărei dizolvare fusese pronunțată.

La alineatul următor stabilea faptul că la data la care hotărârea judecătorească de dizolvare rămâne definitivă, persoana juridică intră în lichidare, potrivit prevederilor respectivei legi.

Conform alin. (7), dacă în termen de 3 luni de la data la care hotărârea judecătorească de dizolvare rămăsese definitivă nu se procedează la numirea lichidatorului, judecătorul delegat, la cererea oricărei persoane interesate, numește un lichidator de pe Lista practicienilor în reorganizare și lichidare, remunerarea acestuia urmând a fi făcută din averea persoanei juridice dizolvate sau, în cazul lipsei acesteia, din fondul de lichidare constituit în temeiul prevederilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.

La alin. (7¹), prevedea faptul că hotărârile judecătorești pronunțate în condițiile alin. (7) se comunică lichidatorului numit, se publică pe pagina de internet a

Oficiului Național al Registrului Comerțului și se afișau la sediul oficiului registrului comerțului în care era înmatriculată societatea dizolvată.

Potrivit alineatului următor, dacă judecătorul delegat nu era sesizat, în condițiile alin. (7), cu nici o cerere de numire a lichidatorului în termen de 3 luni de la expirarea termenului prevăzut la alin. (7), persoana juridică se radiază din oficiu din registrul comerțului, prin încheiere a judecătorului delegat, pronunțată la cererea Oficiului Național al Registrului Comerțului, cu citarea părților, conform dreptului comun.

Conform alin. (9), încheierea de radiere se înregistrează în registrul comerțului, se comunica persoanei juridice la sediul social, Agenției Naționale de Administrare Fiscală și direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, pe cale electronică, și se afișează pe pagina de Internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și la sediul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal, în raza căruia societatea își avea înregistrat sediul.

În sfârșit, la ultimul alineat prevedea faptul că bunurile rămase din patrimoniul persoanei juridice radiate din registrul comerțului, în condițiile alin. (8) și (9), revin acționarilor.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 237** prevede: „(1) La cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, tribunalul va putea pronunța dizolvarea societății în cazurile în care:

- a) societatea nu mai are organe statutare sau acestea nu se mai pot întruni;
- b) acționarii/asociații au dispărut ori nu au domiciliul cunoscut ori reședința cunoscută;
- c) nu mai sunt îndeplinite condițiile referitoare la sediul social, inclusiv ca urmare a expirării duratei actului care atestă dreptul de folosință asupra spațiului cu destinație de sediu social ori transferului dreptului de folosință sau proprietate asupra spațiului cu destinație de sediu social;
- d) a încetat activitatea societății sau nu a fost reluată activitatea după perioada de inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului, perioadă care nu poate depăși 3 ani de la data înscrierii în registrul comerțului;
- e) societatea nu și-a completat capitalul social, în condițiile legii;
- f) societatea nu și-a depus situațiile financiare anuale și, după caz, situațiile financiare anuale consolidate, precum și raportările contabile la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în termenul prevăzut de lege, dacă perioada de întârziere depășește 60 de zile lucrătoare;
- g) societatea nu și-a depus la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în termenul prevăzut de lege, declarația că nu a desfășurat activitate de la constituire, dacă perioada de întârziere depășește 60 de zile lucrătoare.

(2) Lista societăților pentru care Oficiul Național al Registrului Comerțului urmează să formuleze acțiuni de dizolvare se afișează pe pagina sa de internet sau pe portalul de servicii on-line cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte și se transmite Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(3) Hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat dizolvarea se comunică societății, oficiului registrului comerțului pentru înregistrarea mențiunii de dizolvare în registrul comerțului, Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – administrația județeană a finanțelor publice/administrația finanțelor publice a sectorului, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line al acestuia. În cazul mai multor hotărâri judecătorești de dizolvare, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), publicitatea se va putea efectua în forma unui tabel cuprinzând: numărul de ordine în registrul comerțului, codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus dizolvarea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de dizolvare, caz în care tarifele de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se reduc cu 50%.

(4) Publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se face pe cheltuiala titularului cererii de dizolvare, care se poate îndrepta împotriva societății pentru recuperarea costurilor.

(5) Orice persoană interesată poate face numai apel împotriva hotărârii de dizolvare, în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Apelantul va depune o copie a apelului la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului.

(6) După rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de dizolvare, persoana juridică intră în lichidare, potrivit prevederilor prezentei legi. Oficiul Național al Registrului Comerțului, la cererea oricărei persoane interesate, inclusiv a Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală, procedează la numirea unui lichidator înscris în Tabloul Practicienilor în Insolvență. Remunerarea lichidatorului se face din averea societății dizolvate sau, în lipsă, din fondul de lichidare, constituit potrivit legii. Remunerația lichidatorului este în quantum fix de 1.000 lei, decontul final al cheltuielilor efectuate de lichidator în legătură cu lichidarea societății urmând a se face, pentru situația în care nu există bunuri în averea societății dizolvate, de către Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, la solicitarea lichidatorului.

(7) Rezoluțiile pronunțate în condițiile alin. (6) se comunică electronic lichidatorului numit, se publică pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și pe portalul de servicii on-line al acestuia și se înregistrează în registrul comerțului. În exercitarea atribuțiilor sale de lichidare, atunci când lichidatorul este numit de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, la cererea oricărei persoane interesate, acesta este scutit de orice taxă, tarif, comision, taxă judiciară de timbru și altele asemenea.

(8) Dacă în termen de 3 luni de la data rămânerei definitive a hotărârii de dizolvare nu s-a formulat nicio cerere de numire a lichidatorului potrivit prevederilor alin. (6), Oficiul Național al Registrului Comerțului sau orice persoană interesată poate solicita tribunalului radierea societății din registrul comerțului.

(9) Lista societăților pentru care Oficiul Național al Registrului Comerțului urmează să formuleze acțiuni de radiere, potrivit prevederilor alin. (8), se afișează pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line

al acestuia cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte și se transmite Ministerului Finanțelor Publice-Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(10) Hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat radierea se comunică societății, oficiului registrului comerțului pentru radierea societății din registrul comerțului, Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – administrația județeană a finanțelor publice/administrația finanțelor publice a sectorului și se publică, cu titlu gratuit, pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line al acestuia. În cazul mai multor hotărâri judecătorești de radiere, publicitatea se va putea efectua în forma unui tabel cuprinzând: numărul de ordine în registrul comerțului, codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus dizolvarea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de dizolvare.

(11) Orice persoană interesată poate face numai apel împotriva hotărârii de radiere, în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității conform prevederilor alin. (9). Apelantul va depune o copie a apelului la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului.

(12) Vizualizarea hotărârilor de dizolvare și radiere și a rezoluțiilor de numire a lichidatorului, publicate pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line al acestuia, se face cu titlu gratuit.

(13) Bunurile rămase din patrimoniul persoanei juridice radiate din registrul comerțului, în condițiile alin. (8)-(10), le revin acționarilor/asociaților”.

Art. 251¹⁴ alin. (3) și (4) Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 251¹⁴ alin. (3)** prevedea faptul că oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată societatea absorbantă sau societatea nou-înființată notifica de îndată, pe cheltuiala societății, realizarea fuziunii autorităților similare din statele membre în care sunt înmatriculate societățile participante la fuziune, în vederea radierii acestora.

De asemenea, **art. 251¹⁴ alin. (4)** stabilea faptul că oficiul registrul comerțului unde sunt înmatriculate societățile comerciale absorbite – persoane juridice române – radiază din registrul comerțului aceste societăți, în temeiul notificării comunicate de autoritatea similară din statul membru a cărui naționalitate o deținea societatea absorbantă sau societatea nou-înființată.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 251¹⁴ alin. (3)** prevede: „Oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată societatea absorbantă sau societatea nou-înființată va notifica de îndată, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor comerțului, prevăzut la art. 2¹ din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe cheltuiala societății, realizarea fuziunii transfrontaliere autorităților similare din statele membre în care sunt înmatriculate societățile participante la fuziune, în vederea radierii acestora”.

De asemenea, **art. 251¹⁴ alin. (4)** dispune: „Oficiul registrului comerțului unde sunt înmatriculate societățile absorbite – persoane juridice române – radiază din registrul comerțului aceste societăți, în temeiul notificării comunicate potrivit alin. (3) de autoritatea competentă din statul membru a cărui naționalitate o deține societatea absorbantă sau societatea nou-înființată”.

Art. 251¹⁸ Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 251¹⁸** prevedea faptul că, în cazul în care fuziunea transfrontalieră prin absorbție este realizată de o societate absorbantă care deține cel puțin 90%, dar nu totalitatea acțiunilor/părților sociale sau a altor valori mobiliare ce conferă titularilor lor drept de vot în adunările generale ale societății/societăților absorbite, se aplică, în mod corespunzător, prevederile art. 243³.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 251¹⁸** prevede: „În cazul în care fuziunea transfrontalieră prin absorbție este realizată de o societate absorbantă care deține cel puțin 90%, dar nu totalitatea acțiunilor/părților sociale sau a altor valori mobiliare ce conferă titularilor lor drept de vot în adunările generale ale societății/societăților absorbite, rapoartele expertului sau experților independenți, prevăzute la art. 251⁸, și documentele supuse controlului sunt obligatorii numai în măsura în care legea care guvernează societatea absorbantă sau societatea/societățile absorbite prevede astfel”.

Art. 260 Legea nr. 31/1990 (modificată prin Legea nr. 152/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 260 alin. (1)** prevedea faptul că lichidarea societății trebuie terminată în cel mult un an de la data dizolvării. Pentru motive temeinice, tribunalul poate prelungi acest termen cu perioade de câte 6 luni, dar nu cu mai mult de 24 de luni cumulată.

În continuare, dispunea faptul că lichidarea nu liberează pe asociați și nu împiedică deschiderea procedurii de faliment a societății.

Potrivit alin. (3), în termen de 30 de zile de la dizolvare erau numiți lichidatorii, în condițiile art. 262, respectiv art. 264.

Conform alineatului următor, în termen de 60 de zile de la numire, lichidatorul trebuia să depună la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului, un raport privind situația economică a societății. Dacă, potrivit raportului, debitorul îndeplinea condițiile pentru deschiderea procedurii simplificate de insolvență, lichidatorul avea obligația de a solicita deschiderea acestei proceduri în termen de 15 zile de la data depunerii raportului.

De asemenea, la alin. (5) stabilea faptul că la împlinirea unui termen de 6 luni de la numire, lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului un raport privind stadiul operațiunilor de lichidare. La împlinirea termenului de un

an prevăzut la alin. (1) lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului un nou raport, însoțit, dacă este cazul, și de hotărârea instanței de prelungire a termenului de lichidare, pentru menționare în registrul comerțului.

Potrivit alineatului următor, pentru fiecare prelungire a termenului de lichidare, lichidatorul avea obligația de a depune la oficiul registrului comerțului hotărârea instanței, precum și raportul privind stadiul operațiunilor de lichidare.

La alin. (7) se prevedea faptul că nerespectarea obligației de depunere a rapoartelor prevăzute la alin. (4)-(6) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 100 lei. Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se realiza, din oficiu sau în urma sesizării oricărei părți interesate, de către directorul oficiului registrului comerțului și/sau de persoana sau persoanele desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, potrivit dispozițiilor O.U.G. nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului.

Potrivit alin. (8), în termen de 15 zile de la terminarea lichidării, lichidatorii depuneau la registrul comerțului cererea de radiere a societății din registrul comerțului, sub sancțiunea unei amenzi judiciare de 200 lei pentru fiecare zi de întârziere, care era aplicată de tribunalul în circumscripția căruia își avea sediul societatea, în urma sesizării oricărei părți interesate. Încheierea judecătorului prin care se dispunea amendarea lichidatorului era executorie și putea fi atacată numai cu apel.

La alineatul următor se stabilea faptul că sancțiunea prevăzută la alin. (7) se aplică și lichidatorului care nu introduce cererea de deschidere a procedurii insolvenței în termenul prevăzut la alin. (4).

Conform alin. (10), dacă în termen de 3 luni de la expirarea termenului menționat la alin. (1), prelungit de tribunal după caz, oficiul registrului comerțului nu fusese sesizat cu nicio cerere de radiere sau cu nicio cerere de numire a lichidatorului, societatea era radiată din oficiu din registrul comerțului. Radierea se dispunea prin sentință a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul societății, pronunțată la cererea Oficiului Național al Registrului Comerțului, cu citarea societății și a ANAF și a direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz.

Potrivit alin. (11), hotărârea judecătorească de radiere se comunica societății la sediul social, Agenției Naționale de Administrare Fiscală și direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, și oficiului registrului comerțului ura este înregistrată, se înregistra în registrul comerțului și se afișa pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și la sediul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripție se aflase sediul social al societății.

În sfârșit, la ultimul alineat prevedea faptul că bunurile rămase din patrimoniul societății radiate din registrul comerțului revin acționarilor, care răspund

în limita valorii acestora pentru acoperirea creanțelor, conform prevederilor Codului de procedură civilă.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 260** prevede: „(1) Lichidarea societății trebuie terminată în cel mult un an de la data înregistrării în registrul comerțului a mențiunii de dizolvare. Pentru motive temeinice, la cererea lichidatorului, oficiul registrului comerțului poate prelungi acest termen cu încă un an, dar nu mai mult de două ori.

(2) Lichidarea nu liberează pe acționari/asociați și nu împiedică deschiderea procedurii de insolvență a societății.

(3) În termen de 60 de zile de la înregistrarea în registrul comerțului a mențiunii de dizolvare vor fi numiți lichidatorii, în condițiile art. 262, respectiv art. 264.

(4) În termen de 60 de zile de la numire, lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului, un raport privind situația economică a societății. Dacă, potrivit raportului, debitorul îndeplinește condițiile pentru deschiderea procedurii simplificate de insolvență, lichidatorul are obligația de a solicita deschiderea acestei proceduri în termen de 15 zile de la data depunerii raportului.

(5) Nerespectarea obligației de depunere a raportului prevăzut la alin. (4) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 100 lei. Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se realizează, din oficiu sau la sesizarea oricărei părți interesate, de către persoana competentă cu soluționarea cererilor de înregistrare în registrul comerțului. Sancțiunea se aplică și lichidatorului care nu introduce cererea de deschidere a procedurii de faliment în termenul prevăzut la alin. (4).

(6) În termen de 15 zile de la terminarea lichidării, lichidatorii vor depune la registrul comerțului cererea de radiere a societății din registrul comerțului, pe baza raportului final de lichidare și a situațiilor financiare de lichidare prin care se prezintă situația patrimoniului, a creanțelor și repartizarea activelor rămase, după caz, sub sancțiunea unei amenzi de 20 lei pe zi de întârziere, care va fi aplicată, din oficiu sau la sesizarea oricărei părți interesate, de către persoana competentă cu soluționarea cererilor de înregistrare în registrul comerțului. Rezoluția prin care se dispune radierea societății din registrul comerțului se publică pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și pe portalul de servicii on-line al acestuia.

(7) Dacă în termen de 3 luni de la expirarea termenului menționat la alin. (1), prelungit după caz, oficiul registrului comerțului nu a fost sesizat cu nicio cerere de radiere, Oficiul Național al Registrului Comerțului sau orice persoană interesată va solicita tribunalului radierea societății din registrul comerțului. Lista societăților pentru care Oficiul Național al Registrului Comerțului urmează să formuleze acțiuni de radiere se afișează pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line al acestuia cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte și se transmite Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(8) Hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat radierea se comunică societății, oficiului registrului comerțului pentru radierea societății din registrul comerțului, Ministerului Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – administrația județeană a finanțelor publice/administrația finanțelor publice a sectorului și

se publică pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și pe portalul de servicii on-line al acestuia. În cazul mai multor hotărâri judecătorești de radiere, pentru situațiile prevăzute la alin. (7), publicitatea se va putea efectua în forma unui tabel cuprinzând: numărul de ordine în registrul comerțului, codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus radierea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de radiere.

(9) Orice persoană interesată poate face apel împotriva hotărârii de radiere, în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității conform prevederilor alin. (8). Apelantul va depune o copie a apelului la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului.

(10) În cazul în care prevederile art. 270¹ nu sunt aplicabile, întrucât societatea aflată în lichidare, deși întrunește condițiile prevăzute la art. 38 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, nu îndeplinește și cerința prevăzută la art. 5 pct. 72 din aceeași lege, persoana investită cu soluționarea cererii va dispune radierea societății în baza raportului lichidatorului numit.

(11) Bunurile rămase din patrimoniul societății radiate din registrul comerțului, în condițiile prezentului articol, revin acționarilor/asociaților, în condițiile legii”.

Alte prevederi ale Legii nr. 152/2015

Potrivit art. VI, respectiva lege intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

De asemenea, se mai prevede faptul că prevederile art 251¹⁴ alin. (3) și (4) se aplică de la data de 7 iulie 2017.

În sfârșit, se stabilește faptul că dispozițiile art. 66 alin. (3) nu sunt aplicabile ipotecilor asupra părților sociale legal constituite anterior intrării în vigoare a respectivei legi.

ISTORIC

Act modificat	Acte modificatoare
Legea nr. 31/1990 (rep. M. Of. nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004; cu modif. și compl. ult.)	Legea nr. 302/2005 (M. Of. nr. 953 din 27 oct. 2005)
	Legea nr. 85/2006 (M. Of. nr. 359 din 21 apr. 2006)
	Legea nr. 164/2006 (M. Of. nr. 430 din 18 mai 2006)
	Legea nr. 441/2006 (M. Of. nr. 955 din 28 nov. 2006)
	O.U.G. nr. 82/2007 (M. Of. nr. 446 din 29 iun. 2007)
	O.U.G. nr. 52/2008 (M. Of. nr. 333 din 30 apr. 2008)

	Legea nr. 248/2008 (M. Of. nr. 778 din 20 nov. 2008)
	Legea nr. 88/2009 (M. Of. nr. 246 din 14 apr. 2009)
	O.U.G. nr. 43/2010 (M. Of. nr. 316 din 13 mai 2010)
	O.U.G. nr. 54/2010 (M. Of. nr. 421 din 23 iun. 2010)
	O.U.G. nr. 90/2010 (M. Of. nr. 674 din 4 oct. 2010)
	Legea nr. 202/2010 (M. Of. nr. 714 din 26 oct. 2010)
	Legea nr. 34/2011 (M. Of. nr. 205 din 24 mart. 2011)
	O.U.G. nr. 37/2011 (M. Of. nr. 285 din 21 apr. 2011)
	Legea nr. 71/2011 (M. Of. nr. 409 din 10 iun. 2011)
	O.U.G. nr. 2/2012 (M. Of. nr. 143 din 2 mart. 2012)
	Legea nr. 76/2012 (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012)
	O.U.G. nr. 44/2012 (M. Of. nr. 606 din 23 aug. 2012)
	O.U.G. nr. 47/2012 (M. Of. nr. 635 din 6 sept. 2012)
	Legea nr. 193/2012 (M. Of. nr. 736 din 31 oct. 2012)
	Legea nr. 255/2013 (M. Of. nr. 515 din 14 aug. 2013)
	Legea nr. 152/2015 (M. Of. nr. 519 din 13 iulie 2015)

LEGEA NR. 209/2015 PRIVIND ANULAREA UNOR OBLIGAȚII FISCALE (M. OF. NR. 540/20.07.2015)

Redacția ProLege

Actul normativ	Sumar
Legea nr. 209/2015 (M. Of. nr. 540 din 20 iulie 2015)	Art. 1-6

În M. Of. nr. 540 din 20 iulie 2015, s-a publicat Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale.

Vă prezentăm, în continuare, prevederile Legii nr. 209/2015:

Art. 1 prevede la primul alineat faptul că se anulează diferențele de obligații fiscale principale, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului, ca urmare a reconsiderării/reîncadrării unei activități ca activitate dependentă, pentru perioadele fiscale de până la 1 iulie 2015 și neachitate până la data intrării în vigoare a respectivei legi.

Potrivit alineatului următor, organul fiscal nu reconsideră/reîncadrează o activitate ca activitate dependentă și nu emite o decizie de impunere în legătură cu o astfel de reconsiderare/reîncadrare pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015.

Art. 2 Legea nr. 209/2015

La **art. 2** se prevede anularea diferențelor de obligații fiscale principale și/sau obligațiile fiscale accesorii, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului, ca urmare a recalificării sumelor reprezentând indemnizația primită pe perioada delegării și detașării de către angajații care și-au desfășurat activitatea pe teritoriul altei țări, aferente perioadelor fiscale de până la 1 iulie 2015 și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

De asemenea, se dispune faptul că organul fiscal nu recalifică sumele de natura celor prevăzute anterior și nu emite o decizie de impunere în legătură cu o astfel de recalificare pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015.

Art. 3 Legea nr. 209/2015

Art. 3 prevede următoarele: „(1) Se anulează diferențele de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului ca urmare a depășirii plafonului și neînregistrării ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015 și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Organul fiscal nu emite decizie de impunere pentru obligațiile fiscale și accesoriile de natura celor prevăzute la alin. (1) pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015.

(3) În cazul în care contribuabilul și-a exercitat dreptul de deducere, potrivit legii, în primul decont de taxă pe valoarea adăugată depus după emiterea deciziei de impunere, organul fiscal nu anulează diferențele de taxă pe valoarea adăugată. În acest caz, organul fiscal anulează doar obligațiile fiscale accesorii aferente diferențelor de taxă pe valoarea adăugată”.

Art. 4 Legea nr. 209/2015

Art. 4 are următorul conținut: „(1) Se anulează contribuția de asigurări sociale de sănătate, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, stabilite prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului, datorată de persoanele pentru care baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate este mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară, pentru perioadele fiscale cuprinse între 1 ianuarie 2012 și sfârșitul lunii anterioare intrării în vigoare a prezentei legi și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Organul fiscal nu emite decizie de impunere pentru obligațiile fiscale și accesoriile de natura celor prevăzute la alin. (1) pentru perioadele fiscale cuprinse între 1 ianuarie 2012 și sfârșitul lunii anterioare intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și persoanelor care nu realizează venituri și pentru care baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate este salariul de bază minim brut pe țară”.

Art. 5 Legea nr. 209/2015

Art. 5 stabilește faptul că anularea obligațiilor fiscale prevăzute la art. 1-4 se efectuează din oficiu de către organul fiscal competent, prin emiterea unei decizii de anulare a obligațiilor fiscale, care se comunică contribuabilului.

De asemenea, în cazul în care, anterior intrării în vigoare a respectivei legi, organul fiscal competent a emis, dar nu a comunicat decizia de impunere prin care a stabilit obligații de natura celor prevăzute la art. 1-4, acesta nu mai comunică decizia de impunere, iar obligațiile fiscale se scad din evidența analitică pe plătitor, pe bază de borderou de scădere.

Art. 6 Legea nr. 209/2015

Potrivit **art. 6**, procedura de aplicare a respectivei legi se aprobă prin ordin al președintelui ANAF, care se emite în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia.

CODUL DE PROCEDURĂ FISCALĂ – MODIFICĂRI (O.G. NR. 17/2015)

Redacția ProLege

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
Codul de procedură fiscală	O.G. nr. 17/2015 (M. Of. nr. 540 din 20 iulie 2015)	- <i>introduce</i> : art. 63 alin. (3)-(5), art. 100 alin. (4), art. 113 ¹ , art. 116 alin. (8)-(10), art. 145 alin. (3)-(6), art. 229 ¹ - <i>modifică</i> : art. 127 lit. b), art. 128 alin. (2), art. 148 ¹ , art. 149 alin. (12) în partea introductivă

În M. Of. nr. 540 din 20 iulie 2015, s-a publicat O.G. nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative.

O.G. nr. 17/2015 modifică următoarele acte normative:

- **Codul de procedură fiscală**;
- **O.U.G. nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale** (rep. M. Of. nr. 75 din 21 ianuarie 2005; cu modif. și compl. ult.);
- **O.U.G. nr. 91/2014 pentru modificarea și completarea O.U.G. nr. 28/1999** privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale (M. Of. nr. 966 din 30 decembrie 2014);
- **O.U.G. nr. 146/2002** privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului (rep. M. Of. nr. 295 din 16 aprilie 2008; cu modif. și compl. ult.);
- **O.U.G. nr. 115/2011** privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene (M. Of. nr. 926 din 28 decembrie 2011; cu modif. ult.) aprobată prin Legea nr. 163/2012; cu modif. și compl. ult.).

Codul de procedură fiscală

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse Codului de procedură fiscală prin O.G. nr. 17/2015:

**Art. 63 („Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice”) alin. (3)-(5)
Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)**

Noua reglementare

La art. 63, după alin. (2) **se introduc** trei noi alineate, alin. (3)-(5).

Potrivit noii reglementări, **art. 63 alin. (3)-(5)** prevăd: „(3) Agenția Națională de Administrare Fiscală, în calitate de reprezentant autorizat al Ministerului Finanțelor Publice sau, după caz, al ministrului finanțelor publice, este autoritatea competentă din România pentru efectuarea schimbului de informații în scopuri fiscale cu statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene, pentru informațiile prevăzute de respectivele instrumente juridice de drept internațional.

(4) Informațiile se transmit la cererea autorității solicitante din statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene. Termenele prevăzute la art. 109¹¹ pentru transmiterea informațiilor se aplică și pentru schimbul de informații prevăzut de prezentul articol, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic de drept internațional sunt prevăzute alte termene.

(5) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare”.

Art. 100 („Selectarea contribuabililor pentru inspecție fiscală”) alin. (4) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Noua reglementare

La art. 100, după alin. (3) **se introduce** un nou alineat, alin. (4).

Potrivit noii reglementări, **art. 100 alin. (4)** prevede: „Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală”.

Art. 113¹ („Obligații fiscale restante”) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Noua reglementare

După art. 113 **se introduce** un nou articol, art. 113¹.

Potrivit noii reglementări, **art. 113¹** prevede: „(1) Prin obligații fiscale restante se înțelege:

a) obligații fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;
b) diferențele de obligații fiscale principale și accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut la art. 111 alin. (2).

(2) Nu sunt considerate obligații fiscale restante:

a) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit legii, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în actul de acordare a înlesnirii;

b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat în condițiile legii.

(3) Nu se consideră că un contribuabil înregistrează obligații fiscale restante în situația în care suma obligațiilor fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit. În certificatul de atestare fiscală se face mențiune în acest sens”.

Art. 116 („Compensarea”) alin. (8)-(10) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Noua reglementare

La art. 116, după alin. (7) se **introduc** trei noi alineate, alin. (8)-(10).

Potrivit noii reglementări, **art. 116 alin. (8)-(10)** prevăd: „(8) Pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența și care depun un decont cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare după data deschiderii procedurii insolvenței, suma aprobată la rambursare se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale născute după data deschiderii procedurii insolvenței.

(9) Soldul sumei negative de taxă pe valoarea adăugată înscris în decontul de taxă pe valoarea adăugată aferent perioadei fiscale anterioare datei deschiderii procedurii insolvenței nu se preia în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care s-a deschis procedura. În acest caz, debitorul este obligat să solicite rambursarea taxei prin corectarea decontului perioadei fiscale anterioare.

(10) Suma negativă de taxă pe valoarea adăugată solicitată la rambursare potrivit alin. (9) se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale ale debitorului născute anterior deschiderii procedurii”.

Art. 127 („Tipuri de garanții”) lit. b) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 127 lit. b)** prevedea faptul că se pot constitui garanțiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 126, în condițiile legii, prin:

(...)

b) scrisoare de garanție bancară.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 127 lit. b)** prevede: „Garanțiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 126 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

(...)

b) scrisoare de garanție emisă de o instituție de credit sau poliță de asigurare de garanție emisă de o societate de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din afara României, aceasta

trebuie să fie confirmată și acceptată de o instituție de credit sau de asigurare din România”.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 128 alin. (2)** dispunea faptul că în cazul garanțiilor prevăzute la art. 127 lit. a) și b), organul fiscal dispune instituției de credit ori unității de trezorerie a statului, după caz, virarea sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 128 alin. (2)** dispune: „În cazul garanțiilor prevăzute la art. 127 lit. a) și b), organul fiscal dispune instituției de credit/societății de asigurare emitente sau instituției financiare care a confirmat și acceptat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție ori unității de Trezorerie a Statului, după caz, virarea sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare”.

Art. 145 („Somația”) alin. (3)-(6) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Noua reglementare

La art. 145, după alin. (2) **se introduc** patru noi alineate, alin. (3)-(6).

Potrivit noii reglementări, **art. 145 alin. (3)-(6)** stabilesc: „(3) În cazul în care debitorul are de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, executarea silită se continuă prin poprirea acestor sume ori de câte ori, ulterior comunicării somației, se depune la organul fiscal un document eliberat de autoritatea sau instituția publică respectivă prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide și exigibile. Prevederile art. 149 se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu sunt considerate sume exigibile și nu le sunt aplicabile prevederile alin. (3) sumelor aflate în litigiu.

(5) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior luării unor măsuri de executare silită potrivit prezentului cod, aceste măsuri se ridică după aplicarea măsurii popririi sumelor înscrise în documentul emis de autoritatea sau instituția publică, în limita acestor sume, cu respectarea nivelului prevăzut la art. 142 alin. (1).

(6) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior stingerii sumelor pentru care s-a început executarea silită, acesta se ia în considerare pentru următoarele executări silite”.

Art. 148¹ („Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție/polițe de asigurare de garanție”) Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 148¹** avea denumirea marginală „Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție bancară” și prevedea la primul alineat faptul că în cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă contribuabilul

depunea la organul fiscal competent o scrisoare de garanție bancară la nivelul obligațiilor fiscale contestate. Valabilitatea scrisorii de garanție bancară trebuia să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.

De asemenea, la cel de-al doilea alineat stabilea faptul că în situația în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garanție bancară contestația este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia dacă erau îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) contribuabilul nu plătește obligațiile fiscale pentru care s-a respins contestația;

b) contribuabilul nu depune o nouă scrisoare de garanție bancară;

c) instanța judecătorească nu dispusese, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În continuare, dispunea faptul că scrisoarea de garanție bancară rămânea fără obiect în următoarele situații:

a) contestația era admisă, în totalitate;

b) instanța judecătorească admitea, prin hotărâre executorie, cererea contribuabilului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În sfârșit, la ultimul alineat prevedea faptul că pe toată perioada suspendării executării silită potrivit respectivului articol, creanțele fiscale ce făceau obiectul suspendării nu se stingeau, cu excepția situației în care contribuabilul opta pentru stingerea acestora potrivit art. 115 alin. (3²).

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 148¹** are denumirea marginală („Suspendarea executării silită în cazul depunerii unei scrisori de garanție/polițe de asigurare de garanție”) și prevede: „(1) În cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul soluționării acțiunii în contencios administrativ, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție la nivelul obligațiilor fiscale contestate și neachitate la data depunerii garanției. Valabilitatea scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie de minimum 5 luni de la data emiterii.

(2) În situația în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție contestația ori acțiunea în contencios administrativ este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) debitorul nu plătește obligațiile fiscale pentru care s-a respins contestația sau acțiunea în contencios administrativ;

b) debitorul nu depune o nouă scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție;

c) instanța judecătorească nu a dispus, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Scrisoarea de garanție/Polița de asigurare de garanție rămâne fără obiect în următoarele situații:

a) contestația a fost admisă, în totalitate, de organul de soluționare a contestației;

b) actul administrativ fiscal contestat a fost desființat, în totalitate, de către organul de soluționare a contestației;

c) acțiunea în contencios administrativ a fost admisă în totalitate;

d) instanța judecătorească admite, prin hotărâre executorie, cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

e) dacă pe perioada soluționării contestației, în procedura administrativă sau în procedura de contencios administrativ, debitorul achită în totalitate obligațiile fiscale contestate.

(4) În situația în care debitorul achită parțial obligațiile fiscale contestate, acesta poate redimensiona garanția în mod corespunzător.

(5) Pe toată perioada suspendării executării silită potrivit prezentului articol, creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 115 alin. (3²)”.

Art. 149 („Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor”) alin. (12) partea introductivă Cod procedură fiscală (modificat prin O.G. nr. 17/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 149 alin. (12) în partea introductivă** prevedea faptul că în măsura în care era necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (11), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popririi. Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, băncile nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptau alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția anumitor sume.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 149 alin. (12) în partea introductivă** are următorul conținut: „În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (11), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popririi. Băncile au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile de la indisponibilizare. Din

momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, băncile nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția:”.

Noua reglementare

După art. 229 se introduce un nou articol, art. 229¹.

Potrivit noii reglementări, art. 229¹ prevede: „Prin derogare de la prevederile pct. 1 din anexa la Legea nr. 117/1999 privind taxele extrajudiciare de timbru, cu modificările ulterioare, contribuabilii care solicită eliberarea de certificate, adeverințe sau alte documente Agenției Naționale de Administrare Fiscală sunt scutiți de plata taxelor extrajudiciare de timbru”.

Alte prevederi ale O.G. nr. 17/2015

Potrivit art. IV, prevederile cu privire la Codul de procedură fiscală se aplică începând cu data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe, cu următoarele excepții:

a) prevederile referitoare la art. 116 alin. (9) din Codul de procedură fiscală se aplică debitorilor care intră în procedura insolvenței după data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe;

b) prevederile referitoare la art. 149 alin. (12) din Codul de procedură fiscală se aplică pentru popririle înființate după data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe.

Art. V prevede următoarele:

„(1) Persoanele fizice, persoanele juridice de drept privat, precum și entitățile fără personalitate juridică nu au obligația de a aplica ștampila pe declarații, cereri sau orice alte documente depuse la instituțiile sau autoritățile publice.

(2) Persoanele fizice, persoanele juridice de drept privat, precum și entitățile fără personalitate juridică nu au obligația de a aplica ștampila pe documente sau orice alte înscrisuri emise în relația dintre acestea.

(3) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă toate prevederile legale referitoare la obligația aplicării ștampilei de către persoanele și entitățile prevăzute la alin. (1) și (2)”.

ISTORIC

Act modificat	Act modificator
Codul de procedură fiscală	O.G. nr. 47/2007 (M. Of. nr. 603 din 31 august 2007)
	O.U.G. nr. 19/2008 (M. Of. nr. 163 din 3 martie 2008)
	O.U.G. nr. 192/2008 (M. Of. nr. 815 din 4 decembrie 2008)

	O.U.G. nr. 226/2008 (M. Of. nr. 899 din 31 decembrie 2008)
	Legea nr. 52/2009 (M. Of. nr. 224 din 7 aprilie 2009)
	O.U.G. nr. 34/2009 (M. Of. nr. 249 din 14 aprilie 2009)
	Legea nr. 121/2009 (M. Of. nr. 293 din 5 mai 2009)
	O.U.G. nr. 46/2009 (M. Of. nr. 347 din 25 mai 2009)
	Legea nr. 194/2009 (M. Of. nr. 365 din 1 iunie 2009)
	Legea nr. 227/2009 (M. Of. nr. 402 din 12 iunie 2009)
	Legea nr. 324/2009 (M. Of. nr. 713 din 22 octombrie 2009)
	O.U.G. nr. 39/2010 (M. Of. nr. 278 din 28 aprilie 2010)
	O.U.G. nr. 54/2010 (M. Of. nr. 421 din 23 iunie 2010)
	O.U.G. nr. 88/2010 (M. Of. nr. 669 din 30 septembrie 2010)
	O.U.G. nr. 117/2010 (M. Of. nr. 891 din 30 decembrie 2010)
	Legea nr. 46/2011 (M. Of. nr. 245 din 7 aprilie 2011)
	O.U.G. nr. 35/2011 (M. Of. nr. 253 din 11 aprilie 2011)
	Legea nr. 126/2011 (M. Of. nr. 433 din 21 iunie 2011)
	D.C.C. nr. 536/2011 (M. Of. nr. 482 din 7 iulie 2011)
	O.G. nr. 29/2011 (M. Of. nr. 626 din 2 septembrie 2011)
	Legea nr. 188/2011 (M. Of. nr. 763 din 28 octombrie 2011)
	Legea nr. 208/2011 (M. Of. nr. 819 din 21 noiembrie 2011)
	O.G. nr. 2/2012 (M. Of. nr. 71 din 30 ianuarie 2012)
	O.G. 24/2012 (M. Of. nr. 384 din 7 iunie 2012)
	Legea nr. 126/2012 (M. Of. nr. 484 din 16 iulie 2012)
	O.G. nr. 16/2012 (M. Of. nr. 618 din 28 august 2012)
	O.U.G. nr. 47/2012 (M. Of. nr. 635 din 6 septembrie 2012)
	Legea nr. 162/2012 (M. Of. nr. 691 din 8 octombrie 2012)
	Legea nr. 202/2012 (M. Of. nr. 743 din 5 noiembrie 2012)
	O.U.G. nr. 84/2012 (M. Of. nr. 845 din 13 decembrie 2012)
	O.G. nr. 8/2013 (M. Of. nr. 54 din 23 ianuarie 2013)
	Legea nr. 100/2013 (M. Of. nr. 211 din 15 aprilie 2013)
	Legea nr. 98/2013 (M. Of. nr. 213 din 15 aprilie 2013)
	Legea nr. 168/2013 (M. Of. nr. 310 din 29 mai 2013)

	O.U.G. nr. 50/2013 (M. Of. nr. 320 din 3 iunie 2013)
	Legea nr. 255/2013 (M. Of. nr. 515 din 14 august 2013)
	O.G. nr. 28/2013 (M. Of. nr. 553 din 30 august 2013)
	Legea nr. 267/2013 (M. Of. nr. 634 din 14 octombrie 2013)
	O.U.G. nr. 8/2014 (M. Of. nr. 151 din 28 februarie 2014)
	Legea nr. 36/2014 (M. Of. nr. 255 din 8 aprilie 2014)
	O.U.G. nr. 40/2014 (M. Of. nr. 455 din 23 iunie 2014)
	D.C.C. nr. 270/2014 (M. Of. nr. 554 din 28 iulie 2014)
	Legea nr. 175/2014 (M. Of. nr. 922 din 18 decembrie 2014)
	O.U.G. nr. 94/2014 (M. Of. nr. 957 din 30 decembrie 2014)
	O.G. nr. 17/2015 (M. Of. nr. 540 din 20 iulie 2015)

NOUL COD DE PROCEDURĂ FISCALĂ (M. OF. NR. 547 DIN 23 IULIE 2015)

Redacția ProLege

Noul Cod de procedură fiscală

Monitorul Oficial	Actul normativ	Sumar
M. Of. nr. 547 din 23 iulie 2015	Noul Cod de procedură fiscală	<ul style="list-style-type: none">- Titlul I („Dispoziții generale”)- Titlul II („Raportul juridic fiscal”)- Titlul III („Dispoziții procedurale generale”)- Titlul IV („Înregistrarea fiscală”)- Titlul V („Stabilirea creanțelor fiscale”)- Titlul VI („Controlul fiscal”)- Titlul VII („Colectarea creanțelor fiscale”)- Titlul VIII („Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale”)- Titlul IX („Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri”)- Titlul X („Aspecte internaționale”)- Titlul XI („Sanțiuni”)- Titlul XII („Dispoziții tranzitorii și finale”)

În M. Of. nr. 547 din 23 iulie 2015, a fost publicat **Noul Cod de procedură fiscală**.

Menționăm faptul că Legea privind Codul de procedură fiscală a fost promulgată la 20 iulie 2015, devenind Legea nr. 207/2015.

Noul Cod de procedură fiscală are următoarea structură:

- **Titlul I** („Dispoziții generale”)
- **Titlul II** („Raportul juridic fiscal”)
- **Titlul III** („Dispoziții procedurale generale”)
- **Titlul IV** („Înregistrarea fiscală”)
- **Titlul V** („Stabilirea creanțelor fiscale”)
- **Titlul VI** („Controlul fiscal”)

- **Titlul VII** („Colectarea creanțelor fiscale”)
- **Titlul VIII** („Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale”)
- **Titlul IX** („Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impunerii”)
- **Titlul X** („Aspecte internaționale”)
- **Titlul XI** („Sanțiuni”)
- **Titlul XII** („Dispoziții tranzitorii și finale”).

Potrivit **art. 352**, dispozițiile respectivului cod se aplică **numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare**.

Procedurile de administrare începute **înainte de data intrării în vigoare a respectivului cod rămân supuse legii vechi**.

Dispozițiile art. 181 sunt aplicabile creanțelor fiscale născute după data de **1 ianuarie 2016**.

Conform **art. 353**, Noul Cod de procedură fiscală intră în vigoare la data de **1 ianuarie 2016**.

Art. 354 prevede faptul că la data intrării în vigoare a respectivului cod se **abrogă** următoarele acte normative:

a) O.G. nr. 92/2003 privind **Codul de procedură fiscală** (rep. M. Of. nr. 513 din 31 iulie 2007; cu modif. și compl. ult.);

b) O.U.G. nr. 29/2011 privind **reglementarea acordării eşalonărilor la plată** (M. Of. nr. 200 din 22 martie 2011; cu modif. ult.), aprobată prin Legea nr. 15/2012, cu modificările și completările ulterioare;

c) H.G. nr. 1050/2004 pentru aprobarea **Normelor metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală** (M. Of. nr. 651 din 20 iulie 2004);

d) H.G. nr. 529/2007 pentru aprobarea **Procedurii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans** (M. Of. nr. 395 din 12 iunie 2007);

e) **art. 1-5 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției** (M. Of. nr. 279 din 21 aprilie 2003; cu modif. și compl. ult.);

f) H.G. nr. 248/2011 privind aprobarea **Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate** (M. Of. nr. 191 din 18 martie 2011; cu modif. și compl. ult.).